అధికార దర్పం

ఇటూ, అటూ ఓసారి చూసి గభాల్న బల్ల మీదున్న సగం బిస్కట్ల పేకెట్‌ని తీసి పేంటు జేబులో పెట్టుకుంటున్న సాగర్‌నిచూసి నిరుత్తరుడైనాడు రాజు.

తనూ, సాగర్ పది నిమిషాలక్రితం ఆ ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఆ పేకెట్‌లోంచే బిస్కట్లు తీసి బంట్రోతు ఎదురుగా కూర్చున్న అల్సేషియన్ కుక్కకి పెడుతున్నాడు. తనని ఆ బంట్రోతు లోపలికి తీసికెళ్ళినప్పుడు సాగర్ తనతో "రాజూ! నువ్వెళ్ళి ఆ కాగితాలమీద సంతకాలు పెట్టించుకు రారా! నేను ఇక్కడే వుంటా" నన్నాడు. 'సరే' అని లోపలికెళ్ళేడు. సంతకాలు చేయించుకుని బైటికొస్తూ సాగర్‌చేసిన ఈ నీచపు పనిని కళ్ళారా చూసాడు. రాజుకి నిజంగానే మతిపోయింది. "ఛీ! ఇంత నికృష్టమైన పని చేసాడేమిటీ వెధవ !" అనుకున్నాడు మనసులోనే. పైకి ఏమన్నా మర్యాదగా వుండదని, బాధపడతాడని చూడనట్లే నటిస్తూ "ఏరా సాగర్ ! నా పని అయిపోయింది, ఇంటికెళ్దామా?" అన్నాడు.

"ఓ అయాం రెడీ –" అంటూ హుషారుగా తలెగరేసాడు. ఇద్దరూ కలిసి బస్‌స్టాండుకొచ్చి తనింటివైపుకెళ్ళే బస్సెక్కారు.

రాజు మనస్సు అస్తవ్యస్తంగా వుండి సాగర్‌తో ఇందాకటంత ఫ్రీగా, హుషారుగా కబుర్లు చెప్పలేక పోతున్నాడు. ఎంత మర్చిపోవాలన్నా మరుపు రావటం లేదు.

సాగర్, తనూ ఇంటర్ నుంచి బి.య్యే దాకా ఒకే కాలేజీలో చదువుకున్నారు. అన్నదమ్ముల్లా ఇద్దరూ రోజల్లా కలిసే తిరిగేవారు, కలిసే చదువుకునేవారు. ఒకరినొకరు పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్న స్నేహితులు. వాదనొచ్చిందంటే మాత్రం మొండిగా వాదించి పట్టుదలగల సాగరే నెగ్గేవాడు. రాజుది కాస్త మెత్తని స్వభావం. దాంతో తప్పొప్పులు ఎవరివైనా, ఏది న్యాయ మేది అన్యాయమైనా "పోనీ లేరా!" అంటూ తగ్గిపోయేవాడు. "అలా అన్నింటికీ తగ్గిపోగూడదు. మనిషిలో పట్టుదల వుండాలి. లేకపోతే ఒకడి చేతికింద నీళ్ళే శరణ్యం" అనేవాడు.

ఇద్దరూ బి.య్యేలతోటే ఆర్థిక ఇబ్బందుల వల్ల చదువులాపేసారు. రాజుకి ఢిల్లీలో ఓ ప్రయివేటు కంపెనీలో చిన్న ఉద్యోగం రావడంతో అతను ఢిల్లీ కాపురస్థుడయ్యాడు.

సాగర్‌కి కడుపులోని చల్ల కదలకుండా కాకినాడలోనే ఉద్యోగం వచ్చింది. దాంతో అతని జీవితం నిశ్చింతగానే సాగిపోతోంది.

ఆఫీసు పనిమీద ఢిల్లీకి వచ్చిన సాగర్ ఢిల్లీలో ఉన్న వాళ్ళ బాబాయ్ దగ్గిర దిగాడు. వచ్చినరోజే రాజుని చూడ్డానికి వాళ్ళింటికి వెళ్ళేడు. సాగర్ వేళ్ళేసరికి రాజు చాలా హడావుడిగా వున్నాడు. ఎక్కడికో వెళ్ళడానికి తయారవుతున్నాడు. సాగర్‌ని చూసి చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించాడు.

"ఎక్కడికిరా బాబూ! ప్రయాణం," అన్నాడు ఇటూ, అటూ తిరుగుతూనే తనతో కబుర్లు చెప్తున్న రాజుతో.

"ఈ రోజు మా బాస్ కూతురి పుట్టిన రోజురా! అక్కడ పన్లు చూసి పెట్టడానికి తొందరగా రమ్మన్నాడు. అందుకే ఈ కంగారురా! రారా! అలా బజార్లోకెళ్లి వద్దాం" అంటూ బజారుకెళ్ళి వచ్చారిద్దరు.

మేనేజరింటిదాకా రాజుకూడా వెళ్ళిన సాగర్ తిరిగి వెళ్ళిపోతుండగా "సారీరా! ఈరోజు ఈ హడావిడివల్ల సరదాగా, సావకాశంగా కబుర్లు చెప్పుకోవడం వీలుపడలేదు, రేపుసాయంకాలం తొందరగా భోజనానికే వచ్చెయ్య"మని మరీ, మరీ చెప్పి పంపేడు.

"సరే భాయ్!" అని వెళ్ళిపోయాడు సాగర్.

అన్నమాట ప్రకారం మర్నాడు ఆరుగంటలకల్లా రాజు ఆఫీసు గేటు దగ్గర నిలబడ్డాడు సాగర్.

ఆఫీసునుంచి బైటికొస్తున్న రాజు సాగర్‌ని చూసి నవ్వుతూ "హాయ్ సాగర్! వచ్చావా?" అంటూ పలకరించాడు.

"నువ్వు రమ్మంటే రాకపోవడమా! నీతో ఎన్నో కబుర్లు చెప్పాలని వచ్చినదగ్గరనుంచీ తహతహలాడిపోతుంటే! అందునా మనం కలుసుకుని నాలుగేళ్ళయి పోతోందాయె!" అన్నాడు.

"పదరా ! దారిలో చిన్నపనుంది. అది చూసుకొని ఇంటికెళ్దాం" అన్నాడు రాజు.

"ఇవాళకూడా ఏం పనిరా?" అన్నాడు సాగర్.

"ఏం లేదురా? ఈ పేపర్లమీద మా మేనేజర్‌చేత సంతకాలు పెట్టించుకుని వచ్చేద్దాం. ఇవి చాలా అర్జంటు పేపర్లురా! రేప్పొద్దున్నే డిస్పాచ్ చెయ్యాలి. ఈ రోజు మా బాస్ ఆఫీసుకిరాలేదు. నిన్న వాళ్ళమ్మాయి పుట్టినరోజు అయిందికదా?

అలసిపోయాడుట. సాయంత్రమొచ్చి సంతకాలు పెట్టించుకెళ్ళమని ఫోన్ చేసాడు. జస్టు ఓ పది నిమిషాలేరా! అటునుంచి మా ఇంటికెళ్ళిపోదాం" అంటు బస్‌స్టాపు వైపుకి దారితీసాడు.

రాజుని అనుసరించాడు సాగర్.

మేనేజరింటికెళ్లి గేటు తీసేసరికి నౌకరేస్తున్న బిస్కట్లు అందుకుంటోన్న అల్సేషియన్ వీళ్ళని చూసి గేటుమీదకి దుమికి "భౌ, భౌ" మంది. వచ్చినపని నౌకర్‌తో చెప్పగానే కుక్కని కట్టి, బిస్కట్ల పేకెట్ బల్లమీద పెట్టి రాజుని లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు.

బైటికొస్తూ తను కళ్ళారా చూసిన ఆ దృశ్యాన్ని మర్చిపోదామన్నా మర్చిపోలేకుండా వున్నాడు రాజు. "కుక్కబిస్కట్లు దొంగిలించే అంత నీచానికెందుకు దిగజారాడు? ! అంత బిస్కట్లు తినాలనివుంటే కొనుక్కుతినలేనంత హీనస్థితిలో లేడే ! చదువుకునే రోజుల్లో ఎంత హుందాగా వుండేవాడు. పైగా మనిషికి గౌరవం, మర్యాద ముఖ్యమని నీతులు బోధించేవాడు. తనే చిన్నపొరపాటుచేసినా ఖండించి చెప్పి తన్ని సరిదిద్దేవాడు. అలాంటి సాగరేనా ఈ చిన్న పని చేసింది !!" అని అదేపనిగా ఆలోచించసాగాడు. "నమ్మలేని నిజం" అనుకున్నాడు మనసులోనే.

ఇంటి స్టాపు రాగానే బస్సు దిగారిద్దరు.

"ఏరా రాజూ! అలావున్నావేరా? మీ మేనేజరేమన్నా అన్నాడా? లోపలికెళ్లిరాగానే నీ మూడ్ మారిపోయింది! ఇందాకటి హుషారులేదు, డల్ అయిపోయావేం?" అన్నాడు.

నంగనాచిలా వేసిన ఆ ప్రశ్నకి రాజు వళ్లు మండింది. సాగర్‌ని గట్టిగా దులిపెయ్యాలనిపించింది. కానీ ఎందుకో ఏమీ అనలేక "ఏం లేదురా! బాగానే వున్నానే !" అన్నాడు నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

ఇంట్లోకి రాగానే విశాల ఎదురొచ్చి "అంకుల్ !" అంటూ సాగర్‌ని చుట్టేసింది. విశాలని ఎత్తుకున్న సాగర్‌తో "మా అమ్మాయితో కబుర్లు చెప్తూ వుండరా ! అయిదు నిమిషాల్లో ముఖం కడుక్కుని వస్తా" నంటూ లోపలికెళ్లాడు రాజు.

"అంకుల్‌ని అల్లరి పెడుతున్నావా విశాలా!" అంటూ వేడి వేడి కాఫీలతో లోపలికొచ్చింది రాజు భార్య లలిత.

"లేదు మమ్మీ! అంకుల్ చూడు నాకు ఎన్ని క్రీమ్‌బిస్కెట్లు తెచ్చారో!" అంటూ రెండు చేతుల్లో ఉన్న బిస్కట్లని చూపించి, సంతోషంతో గంతులేస్తూ ఓ బిస్కట్ నోట్లో పెట్టుకుంది.

అప్పుడే లోపలికి ప్రవేశిస్తున్న రాజు కూతురి చేతిలో, నోట్లో బిస్కట్లని చూసి ఒక్కక్షణంపాటు సాగర్‌కేసి ఊపిరి బిగపట్టి కోపంగా, అసహ్యంగా చూసాడు. మరుక్షణమే "ఛీ!" అంటూ వచ్చి కూతురి నోట్లోంచి, చేతుల్లోంచి బిస్కట్లు లాక్కుని వీధిలోకి గిరాటేసాడు.

నోటి దగ్గరి బిస్కట్లని లాక్కుని పారెయ్యడంతో విశాల గట్టిగా ఏడవడం ప్రారంభించింది.

భర్త అలా ఎందుకు చేసాడో అర్థంకాక లలిత హతాశురాలై చూస్తూ నిలబడిపోయింది. గట్టిగా ఏడుస్తూ విశాల తల్లి దగ్గరకి రాగానే ఎత్తుకుని వూరడిస్తూ "ఏమయిందండీ? బిస్కట్లలా ఎందుకు పారేసారు?" అంది భర్తవైపు కోపంగా చూస్తూ.

"కుక్కబిస్కట్లు తినే అంత ఖర్మ నా కూతురికేం పట్టలేదు. కావాలంటే వాళ్ళూరు తీసుకెళ్ళి వాడి పిల్లలకి పెట్టుకోమను" అంటూ భార్యమీద ఎగరడంతో అసలేమీ తెలియని లలితకి ఏమీ అర్థంకాక రాజూ, సాగర్‌లని మార్చి, మార్చి చూసింది. సాగర్ ఈ గొడవతో తనకేం నిమిత్తం లేనట్టు పేపరు చూసుకోసాగాడు. "కుక్క బిస్కట్లేమిటండీ! క్రీమ్ బిస్కట్లు తెచ్చి సాగర్ దాని కిచ్చాడు. నిన్న అతనెదురుగానే ఆ బిస్కట్ల పేకెట్ చింపిందని దానిని చావగొట్టేరు. పాపం చంటిపిల్ల బిస్కట్లకి దెబ్బలు తిందని ఇవాళ తెచ్చి దానికిచ్చినట్లున్నారు. దానికింత రాద్ధాంతం, నామోషీ ఎందుకూ" అంటూ ఈసడింపుగా చూసి విశాలనెత్తుకుని లోపలికెళ్ళిపోయింది లలిత.

అంతవరకూ జరిగిన గల్లంతు, ఘర్షణ ఒక్క సారి ఆగిపోవడంతో, చిన్న గాలి దుమారం లేచి చప్పబడినట్లయి గదంతా నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. ఇంత వరకు తనకేం పట్టనట్లు పేపరు చదువుతున్నవాడల్లా, లలిత లోపలికెళ్ళగానే సాగరే ముందుగా ఓ కాఫీ కప్పు తీసుకుని, "కాఫీ తాగరా రాజూ!" అన్నాడు. రాజు ఏమీ మాట్లాడకుండానే కాఫీ కప్పు అందుకుని ఖాళీ చేసేడు.

నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తూ "రారా రాజూ! లలిత వంటచేసేలోపల అలా బైటికెళ్ళొద్దాం," అంటూ లేచాడు. ఇష్టంలేకపోయినా వెళ్ళక తప్పలేదు రాజుకి.

సాగర్ వెంట నడుస్తున్న రాజుకి అంతా అయోమయంగా వుంది. "ఇన్ని మాటలన్నా సాగర్‌కి చీమ కుట్టినట్లయినా లేదేమిటి! గ్రహించుకోలేదా? అతనెదురుగానే 'కుక్కబిస్కట్ల'ని నిందించినా, బిస్కట్లు బైట పారేసినా ఏమీ పట్టించుకోకుండా తనతో మామూలుగా కబుర్లు చెప్తూ, షికారు రమ్మన్నాడేమిటి!!! ఆత్మాభిమానం, గౌరవం, మర్యాదా అంటూ లెక్చర్లిచ్చే సాగరేనా ఇంతలా మారిపోయింది?! మంచీ, మర్యాద

లేకుండా ఆ బిస్కట్లు తెచ్చి నా కూతురికే ఇవ్వడమేమిటి? వీడికి మతిగానీ పోలేదు కదా?" అని ఆలోచించ సాగాడు.

"ఒక్క నిమిషంరా!" అంటూ ఎదురుగా ఉన్న ఓ షాపులోకెళ్లి ఇంకో బిస్కట్ల పేకెట్ కొనుక్కొచ్చాడు సాగర్. అంతవరకూ ఓర్చుకున్న రాజుకి ఆ పాకెట్ చూడగానే పట్టలేని ఆగ్రహం వచ్చి, శరీరంలోని రక్తం ఉడకసాగింది. అదెవరి కోసం కొన్నాడో తెలిసినా సాగర్ నోట విని దులిపెయ్యాలని, ఏమీ ఎరగనట్లు "అది ఎవరికోసంరా!" అన్నాడు వీలయినంత సౌమ్యంగా.

"విశాలకిరా! పాపం ఇందాకా దాని నోట్లో బిస్కట్లు కూడా విసిరేసావు" అన్నాడు మామూలుగానే.

సాగర్ మాటలకి తారాజువ్వలా లేచాడు రాజు "ఒరేయ్ సాగర్! ఏమిటిరా నీ ఉద్దేశ్యం? చాలా సేపటి నుంచీ నీ చర్యలు చూస్తున్నాను. ఇంటికి భోజనానికి పిల్చి ఎందుకవమానం చెయ్యడమని ఊరుకున్నాను. ఊరుకున్నగొద్దీ నీ బుద్ధి మరీ దిగజారిపోతోంది. మా మేనేజరు బంట్రోతు కుక్కకి పెడుతున్న బిస్కట్ల పేకెట్ నేను బైటికొస్తుండగా నీ పేంటు జేబులో దాచడం చూసాను. ఆ వెధవ దొంగ గడ్డి తెచ్చి నా పిల్లకే పెట్టేవు. చాటుగా దాచి తెచ్చిన ఆ కుక్క బిస్కట్లు కూతురికి పెడుతుంటే ఏ తండ్రి చూస్తూ వూరుకుంటాడురా విసిరెయ్యక ! నీ చర్యలు చూసానని తెలియ చెప్పడానికే అవి నీ ఎదురుగా అలా విసిరేసాను. ఎంత లేనివాడి కూతురయినా దానికి కుక్క బిస్కట్లు తినే అంత ఖర్మ పట్టలేదు. అవి విసిరేసానని సిగ్గుపడి మళ్లీ ఈ పేకెట్ కొన్నావా? నీ ముష్టి బిస్కట్లు తినకపోతే అదేంచావదు. దయచేసి నా కూతురికి నీ ముష్టి బిస్కట్లు అక్కరలేదు. ఇవ్వకు" అంటూ ఆవేశంతో ఎగురుతున్న రాజుని చూసి,

"ఒరేయి రాజూ! మీ మేనేజర్ కుక్కకి పెడుతున్న బిస్కట్లు కుక్క బిస్కట్లు కావురా! అవి మనలాంటి గుమస్తాలం మన పిల్లలకి కొనిపెట్టలేని ఖరీదైన బిస్కట్లే, ఆ మేనేజర్ కుక్కకి తినిపిస్తున్నాడు. కుక్కతింటోన్నవి తెచ్చి నీ కూతురి కిచ్చాను గనక నీకవి కుక్కబిస్కట్లయ్యాయి. ఒక్కసారి నిన్నటిరోజుని గుర్తుచేసుకో.

"మీ మేనేజర్ తన కూతురి పుట్టినరోజుకి మీలాంటి వాళ్ళని పార్టీకి పిల్చాడు. ఎందుకు? ప్రేమతోకాదు. అక్కడకూడా మీకు ఆయన ఆఫీసరే గనక. మీలాంటి వాళ్ళచేత ఇంట్లోకూడా చాకిరీ చేయించుకోడానికి. అప్పుడు నీకు నామోషీలేదురా? ఈ పౌరుషం ఏమయింది? పైగా ఆ పుట్టినరోజు కెళ్తూ ఏదో ప్రెజెంట్ తీసుకెళ్ళాలని తెగ తాపత్రయపడ్డావు. నెలాఖరు డబ్బుల్లేవని నా దగ్గరే ఓ పదిరూపాయలడిగి,

బజారంతా తిరిగి ఆ పది రూపాయలకే ఏమీరాక క్రీమ్ బిస్కట్ల పేకెట్ కొన్నావు. ఆ పేకెట్ చూసి విశాల బిస్కట్లిమ్మని ఏడ్చింది. తనకీకావాలని మారాం చేసింది. ఏం, అప్పుచేసి దానికీ ఓ పేకెట్ కొనలేకపోయావా?"

"అయితే అందుకు కుక్కకి పెడుతున్నవి తెచ్చిస్తావా?" అన్నాడు రెచ్చిపోతు.

"ఆగు. రోడ్డుమీదలా ఎగరకు... అంతా నిన్నే చూస్తున్నారు. నిన్న నువ్వు ఆ పేకెట్ బల్లమీద పెట్టి లోపలికెళ్ళగానే విశాల చాటుగా ఆ పేకెట్ మూత తెరిచింది. అది చూసి నువ్వు ఉగ్రుడవైపోయావు. "చిన్నపిల్ల దానికి జ్ఞానం లేదు. తినాలన్న ఆశతప్పు" అనయినా ఆలోచించకుండా ఆ పేకెట్ చింపినందుకు వళ్లు తెలీకుండా చావగొట్టేవు. అది నీ మేనేజర్ కూతురికని, తను మేనేజర్ కూతురిలాంటిదాన్ని కానని ఆ పసిదానికి తెలిసుంటే అది చింపేది కాదేమో ! కానీ నీకో !! నీ కూతురికన్నా ఆ మేనేజర్ కూతురెక్కువ. అందుకే నీ బిడ్డని ఏడిపించి మెహర్బానీ పొందడానికి మేనేజర్ కూతురికి తీసుకెళ్ళేవు" అన్నమాటల్ని సాగర్ పూర్తి చెయ్యకుండానే రాజు అందుకుని "అలాగని ఎవరన్నారు? పుట్టిన రోజుకి ఏదో కానుక తీసుకెళ్తారు, అలాగే నేనూ కొన్నాను. అది చింపిందని కోపమొచ్చి కొట్టేను. అంత మాత్రాన నాకూతురికన్నా మేనేజర్ కూతురు గొప్పది అన్న అర్థం, భావం ఎక్కడుంది?" అన్నాడు.

"ఉందిరా ! వుంది. మేనేజర్ కూతురే కాదు. అతని కుక్కకూడా నీ కూతురికంటే గొప్పదిరా! అందుకే నువ్వు నీ కూతురికి కొనిపెట్టలేని బిస్కట్లు మేనేజర్ వాళ్ళ కుక్కకి పెడుతున్నాడు. కాదు, కాదు. నువ్వే మీ మేనేజర్ కుక్కకి నీ కూతురికి కొనిపెట్టలేని బిస్కట్లు పెట్టేవురా! చాలీ చాలని జీతాలతో బతుకులు సాగిస్తూ, నెలాఖర్న డబ్బుల్లేకపోయినా అప్పుచేసి, పటాటోపానికి, ఏ శక్తికి మించినా బిస్కట్ల ప్యాకెట్ని కొని నీ మేనేజర్ కూతురికని తీసుకెళ్ళేవు. అవి నీ బిడ్డ తాహతుకి మించిన ఆహారం – నీ యజమాని కుక్కకి ఫలహారమని తెలుసుకో. కావాలంటే చూడు" అంటూ ఇందాకా మేనేజరింట్లో జేబులో దాచిన బిస్కట్ల ప్యాకెట్ కాగితాన్ని తీసి రాజుకి చూపించాడు. దాని మీద 'ప్రెజెంటెడ్ టు రమా ఫ్రం రాజు,' అని నిన్న తను రాసి అంటించిన కాగితం చూసి ఎప్పటి లాగే సాగర్ ఎదుట తల దించుకున్నాడు రాజు.

ఆంధ్ర పత్రిక వార పత్రిక

13 మే 1983